

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **MUDr. M. D.**, zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti: I) Pronto autosalón, spol. s r. o., se sídlem Frýdlantská 2150, Frýdek-Místek, zastoupený Ing. Petrem Páclem, CSc., bytem Emy Destinové 97, Frýdek-Místek, II) statutární město Frýdek-Místek, se sídlem úřadu Radniční 1148, Frýdek-Místek, III) Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava, a. s., se sídlem 28. října 169, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013, čj. MSK 122086/2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2015, čj. 22 A 64/2013-269,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2015, čj. 22 A 64/2013-269, **se ruší**.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2013, čj. MSK 122086/2012, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **40 161 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2010, čj. MMFM 157771/2010 vydal Magistrát města Frýdku-Místku (dále jen „stavební úřad“) stavební povolení pro novostavbu autosalonu Pronto Camper na pozemcích parc. č. X, X, X, X, členěného na jednotlivé objekty (dále jen „stavba“ nebo „stavba autosalonu“). Z podnětu žalobkyně a původní účastnice řízení A. K. (jejichž nemovitosti č. p. X a č. p. X měly být předmětnou stavbou dotčeny) přezkoumal žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu a dospěl k závěru, že došlo k opomenutí účastníků řízení, stavební povolení proto zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Stavba však již byla zahájena, pročež bylo stavební řízení zastaveno a stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby dle ustanovení § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dne 20. 7. 2012 stavební úřad rozhodnutím čj. MMFM 75392/2012 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), stavbu dodatečně povolil. Proti tomuto rozhodnutí podaly žalovaná i původní účastnice řízení A. K. odvolání; v průběhu odvolacího řízení účastnice A. K. zemřela a do jejích práv na základě přechodu vlastnického práva v dědickém řízení vstoupila žalobkyně. Odvolání bylo žalovaným zamítnuto v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila u Krajského soudu v Ostravě, který její žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud v rozsudku rozebral jednotlivé body obsáhlé žaloby, a aniž by shledal potřebu doplnit důkazy, bez jednání uzavřel, že žaloba není důvodná.

II.
Argumenty kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti (resp. v jejím doplnění) proti tomuto rozsudku uvedla, že byl založen na nesprávném posouzení právních otázek, které dále rozsáhle specifikovala [ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; rozsudek shledala též nepřezkoumatelným a namítla i jiné vady řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[4] Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřovala žalobkyně v pochybení soudu, který se odmítl zabývat některými argumenty a důkazními návrhy stěžovatelky; podle ní soud nepostupoval správně, pokud uvedl, že „*doplnění žaloby považuje za bezpředmětná, neboť při posouzení napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, musí vycházet zásadně z obsahu správního spisu a nikoliv z podkladů, které nejsou jeho součástí, a které neexistovaly ke dni vydání napadeného rozhodnutí*“. Stěžovatelka výše uvedený právní názor krajského soudu nesdílela a zdůraznila, že tato soudem uvedená interpretace popírá princip tzv. plné jurisdikce.

[5] Krajský soud se podle stěžovatelky dopustil nesprávného posouzení právní otázky podmínek pro umisťování staveb v územním řízení. Právní názor krajského soudu, podle nějž se stavební úřad i žalovaný zabývali naplněním podmínek vyplývajících z § 129 odst. 2 písm. a) až c) stavebního zákona dostatečně, považovala za nesprávný; správní orgány měly podle ní při dodatečném povolování stavby zohlednit i splnění požadavků pro umístění

předmětné stavby. Podle stěžovatelky § 129 odst. 3 stavebního zákona, jenž stanovil, že se v řízení o dodatečném povolení stavby „*postupuje podle § 111 až §115*“, odkazuje toliko na procesní postup, nikoli na kritéria pro dodatečné povolení stavby, a nevylučuje tak aplikaci věcných hledisek pro umisťování staveb a změnu využití území ve smyslu § 76 a násl. stavebního zákona. Stěžovatelka odkázala na ustanovení § 90 stavebního zákona a upozornila, že ani žalovaný ani krajský soud se otázkou posouzení záměru s požadavky v tomto ustanovení uvedenými nezabývali a své hodnocení založili pouze na zkoumání souladu umístění stavby s územně plánovací dokumentací. Odkázala také na ustanovení § 92 stavebního zákona a vyvodila, že pokud mělo dodatečné povolení nahradit územní rozhodnutí, pak mělo také stanovit podmínky pro využití a ochranu území.

[6] V dalším bodě kasační stížnosti stěžovatelka zpochybnila posouzení právní otázky souladu stavby s územním plánem. Tato námitka se týkala koeficientu zastavění pozemku (dále též jen „KZP“), jenž byl pro zastavitelné plochy v daném území stanoven územním plánem v maximální výši 0,75 pro plochy občanského vybavení komerčního typu plošně rozsáhlého. Poukázala na to, že jak žalovaný, tak krajský soud v napadených rozhodnutích vyvodili, že je-li hodnota KZP v posuzovaném území již fakticky překročena (stavba byla umístěna na původní dočasné stavbě parkovacích a odstavných ploch, jejíž KZP byl roven 1,00), není již nutné pro novou stavbu hodnotu KZP vyhodnotit. Posouzení KZP v dodatečném povolení považovala stěžovatelka za nepřezkoumatelné, neboť podle ní není z rozhodnutí stavebního úřadu patrné, zda předmětná stavba KZP splňuje nebo ne.

[7] Stěžovatelka dále namítla nesprávné vypořádání občanskoprávních námitek. Argumentovala tím, že žalovaný nesprávně dovodil povinnost stavebního úřadu při vypořádání občanskoprávních námitek vlastníků sousedních nemovitostí chránit veřejný zájem a nikoli zájem soukromý; podle jejího názoru má samotný institut těchto námitek umožňovat právě ochranu zájmů těchto vlastníků. Stěžovatelka nesouhlasila ani s odůvodněním, podle kterého stavební úřad neměl při učinění vlastního úsudku vycházet z předpisů soukromého práva; nevypořádáním těchto námitek zatížili žalovaný i krajský soud svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Stěžovatelka nesouhlasila ani s vypořádáním námitek týkajících se posouzení ztráty „*pohody bydlení*“ žalovaným a taktéž krajským soudem.

[8] Nesprávným shledala stěžovatelka také posouzení hlukové zátěže. Podle ní nebylo možné povolit v lokalitě, která byla již hlukově nadlimitně zatížena, další hlukový zdroj. Nesouhlasila se závěrem krajského soudu, dle něhož ze zkušebního provozu (v jehož rámci měření hluku proběhlo) překročení hlukových limitů nevyplynulo. Toto měření však dle stěžovatelky nekorespondovalo s vyjádřením Ředitelství silnic a dálnic a s hlukovými mapami, které soudu předložila.

[9] Následující kasační bod se týkal nesprávného posouzení otázky neodstranění předchozích dočasných staveb. Jak žalovaný, tak krajský soud dovodili z ustanovení § 123 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), že právo disponovat stavbou (včetně práva stavbu zničit) plyne z práva vlastnického a je tedy zcela na vlastníkovi, jakým způsobem se svým vlastnictvím naloží; realizací stavby tak původní dočasná stavba zanikla. Podle stěžovatelky postupovaly oba orgány v rozporu s platným právem, neboť zvážily pouze úpravu soukromoprávní a nikoli veřejnoprávní. Stěžovatelka namítla také nesoulad právní argumentace v napadeném

rozsudku uvedené; z jednoho právního názoru krajského soudu podle ní plyne, že zpevněné a parkovací a odstavné plochy (původní dočasná stavba) se staly součástí nové stavby, na stranu druhou pak podle ní soud argumentuje, že propanbutanové lahve a pneumatiky umístěné na pozemku nejsou pro posuzovanou věc relevantní, neboť se nacházejí mimo předmětnou stavbu. Stěžovatelka namítala též nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, neboť vypořádání uvedeného žalobního bodu bylo odůvodněno jen tím, že nemůže obstát.

[10] Stěžovatelka konečně napadla nesprávné posouzení odstupových vzdáleností rodinných domů od předmětné stavby. Uvedla, že nebyly posouzeny z hlediska snížení pohody bydlení a dále že měřítka, v nichž byly situační výkresy projektové dokumentace zpracovány, neumožňují přesné odměření vzdáleností staveb. Soud podle ní pochybil, pokud odmítl její námitku týkající se přístavby verandy rodinného domu, kterou považoval za „zcela irelevantní"; námitku stěžovatelka vznesla až v průběhu odvolacího řízení, pročež ji žalovaný označil za opožděnou. Nesouhlasila ani s odůvodněním, podle něhož nemají stavby na jejích pozemcích protilehlé stěny vůči dotčené stavbě. V posouzení těchto otázek spatřovala taktéž nepřezkoumatelnost.

[11] V posledním bodě kasační stížnosti napadla stěžovatelka postup krajského soudu, který tím, že jí nezaslal vyjádření stavebníka (osoby zúčastněné na řízení I.), porušil její procesní práva. Stěžovatelka se domnívala, že tak byla připravena o možnost obrany svých práv; soud se podle ní dopustil pochybení, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se všemi vznesenými námitkami v průběhu řízení řádně zabýval, a to nikoli formálně, ale také věcně; zároveň namítl, že není možné po něm požadovat, aby mimo rozsah námitek uplatněných v řízení sám opatřoval důkazy a zjišťoval právně relevantní skutečnosti; nesouhlasil ani s názorem, podle nějž byl povinen vypořádat každou námitku v návrhu obsaženou. Žalovaný se taktéž obsáhle vyjádřil ke všem námitkám v kasační stížnosti uvedeným; neodchýlil se přitom od svého právního názoru uplatněného v napadeném rozhodnutí.

[13] Své možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti využila také osoba zúčastněná na řízení I). V něm uvedla, že kasační stížnost argumentačně koresponduje s dřívějšími námitkami stěžovatelkou uplatněnými. Jedinou výjimku tvoří poslední námitka kasační stížnosti týkající se procesního pochybení soudu; s touto námitkou stěžovatelky taktéž nesouhlasila.

[14] V replice k vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení I) stěžovatelka vyjádřila nesouhlas s názorem žalovaného, podle kterého není povinností správního orgánu nést důkazní břemeno a zjišťovat právně relevantní skutečnosti. Stěžovatelka sdělila, že nic takového nikdy neuvedla, ale pouze požadovala, aby se správní orgány zabývaly všemi jejími námitkami. Stěžovatelka nesouhlasila ani s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení I), neboť podle ní právě tato osoba realizovala stavbu protiprávně a nemůže tak zaujmout postavení „oběti". Stěžovatelka se vyjádřila i k jednotlivým dříve uplatněným námitkám kasační stížnosti a zohlednila také názory žalovaného na tyto námitky.

[15] Dne 28. 6. 2017 doplnila stěžovatelka kasační stížnost zasláním pravomocného trestního rozsudku ve věci J. M., který byl uznán vinným ze spáchání přečinu dle ustanovení § 329 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009, Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, za zneužití pravomoci úřední osoby, a to ve vztahu k předmětné stavbě. Stěžovatelka požadovala, aby Nejvyšší správní soud tento rozsudek zohlednil s přihlédnutím k ustanovení § 135 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

[16] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření k tomuto doplnění kasační stížnosti nesouhlasila s námitkou stěžovatelky, podle níž se J. M. jako oprávněná úřední osoba při rozhodování ve věci, jež je předmětem řízení o žalobě stěžovatelky a nyní i kasační stížnosti, dopustil trestného činu. Uvedla, že se jedná o nesprávné právní posouzení věci.

[17] Dne 7. 9. 2017 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena duplika stěžovatelky k vyjádření osoby zúčastněné na řízení I). Stěžovatelka uvedla, že k realizaci dotčené stavby došlo v přímém důsledku spáchání trestného činu J. M. Stěžovatelka přiložila záznam stavebního úřadu ze dne 12. 4. 2011, podle nějž byl J. M. určen jako oprávněná úřední osoba ve věci žádosti o dodatečné povolení dotčené stavby.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[18] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost je důvodná.

III. A K námitkám nepřezkoumatelnosti

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení.

[21] Námitky nepřezkoumatelnosti nejsou důvodné.

[22] Ve své ustálené judikatuře mnohokráte Nejvyšší správní soud konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 133/2004). Nepřezkoumatelným je pak typicky takové rozhodnutí, z nějž nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z

nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25).

[23] Krajský soud i žalovaný řádným způsobem zhodnotili jimi učiněná zjištění, zabývali se všemi pro věc rozhodnými důkazy a právní závěry, které na základě jimi provedeného řízení přijali, v dostatečném rozsahu a srozumitelně v odůvodnění svých rozhodnutí vysvětlili.

[24] Krajský soud neshledal nutným doplnit dokazování (§ 77 s. ř. s.), které v doplnění žaloby (č. I. – VI.) požadovala stěžovatelka. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom, že správní soudnictví, jak je upraveno v ustanoveních s. ř. s., je založeno na tzv. „plné jurisdikci“ (správní soud tedy napadené rozhodnutí přezkoumává nejen co do jeho souladu s právními předpisy, ale i co do správnosti skutkových zjištění – k tomu podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, publikováno ve Sb. NSS č. 8/2007). K porušení tohoto principu však v projednávané věci nedošlo. Krajský soud neshledal potřebným navrhované důkazy doplnit, a proto vycházel pouze z obsahu spisu; přitom řádně odůvodnil, proč se rozhodl navrhovanými důkazními prostředky nezabývat.

III. B K námitce nesprávného posouzení aplikace podmínek pro umisťování staveb v územním řízení

[25] Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu na posouzení aplikace podmínek pro umisťování staveb v územním řízení; v projednávané věci nebylo možné zohlednit úpravu účinnou od 1. 1. 2013, jež stanoví povinnost v řízení o dodatečném povolení stavby postupovat přiměřeně také podle § 90 stavebního zákona (posouzení v územním řízení). Nejvyšší správní soud k tomuto poznamenává, že právní úprava, podle níž bylo napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu vydáno, v době jejich vydání podmínku posouzení souladu s územním plánem výslovně neobsahovala. Stanovila taxativní výčet podmínek, jejichž splnění bylo předpokladem pro udělení dodatečného povolení; z tohoto důvodu nebylo možné rozšiřovat tuto úpravu o podmínky další. Až následná právní úprava účinná od 1. 1. 2013 přinesla v tomto ohledu již výše zmíněnou změnu. Nelze souhlasit ani s námitkou stěžovatelky, která z judikatury zdejšího soudu vyvodila povinnost aplikovat všechny předpisy potřebné pro stavební povolení, i když nejsou výslovně zmíněny, a to z již výše uvedených důvodů.

[26] Potud není uvedená námitka důvodná.

[27] Naopak ale bylo nutné přihlédnout k tomu, zda byly splněny podmínky pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, v tehdy účinném znění. Podle tohoto ustanovení platilo, že stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území; b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní předpis zakazuje nebo omezuje; c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním zákonem.

[28] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že naplnění podmínek pro možnost dodatečného povolení musí být prokázáno nepochybně a důkazní břemeno nese v těchto otázkách vždy stavebník nebo vlastník stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 67/2011-108, rozsudek ze dne 16. 7. 2014, čj. 5 As 161/2012-36, publikováno ve Sb. NSS č. 11/2014). K nastolené právní otázce měl krajský soud za prokázané, že se jí žalovaný i stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně a řádně zabývali. Ačkoliv by bylo možné souhlasit, že jak stavební úřad jako orgán prvostupňový, tak žalovaný ve druhém stupni, ve velmi rozsáhlých odůvodněních svých rozhodnutí vážili všechny pro věc důležité skutečnosti, nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit s jejich argumentací bezvýhradně, a to z důvodů uvedených v následujícím bodě.

III. C K námitce nesprávného posouzení koeficientu zastavění pozemku

[29] Stěžovatelka již v žalobě podané krajskému soudu uvedla, že se neztotožňuje s argumentací žalovaného týkající se koeficientu zastavění pozemku. Stěžovatelka nesouhlasila s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, z nějž plyne: „*Touto zástavbou realizovanou ještě před vydáním současného platného územního plánu byla v podstatě určena hodnota KZP pro dané území, a ta se umístěním stavby autosalonu na stávajících odstavných a parkovacích plochách nezměnila, neboť se stavbou autosalonu nezměnil součet výměry zastavěných a zpevněných ploch, pouze se ze zpevněné plochy, která byla umístěna, povolena a kolaudována jako stavba, stala plocha zastavěná, což podle výše citovaných definic hodnotu KZP neovlivní. Tím, že projednávaná stavba nemění stávající KZP, vyslovil odvolací orgán názor, že v této otázce není z tohoto hlediska co posuzovat, ať už je hodnota KZP jakákoliv. Stavební úřad tedy provedl v dodatečném povolení, které je výsledkem nového projednání věci, vyhodnocení KZP v souladu s tímto právním názorem odvolacího orgánu. Výsledkem posouzení stavebního úřadu tedy je, že stavba je v souladu s územním plánem města Frýdku-Místku.*“

[30] Této námitce stěžovatelky nepřisvědčil ani krajský soud, který ve svém rozhodnutí uvedl: „*Jestliže tedy v posuzované věci byl předmětný pozemek již předchozí stavbou zastavěn způsobem, který přesahuje nyní stanovený KZP, pak lze přisvědčit žalovanému, že v rámci stavby, která je na tomto pozemku povolována, ať již v řízení územním a stavebním či v rámci řízení o dodatečném povolení stavby nemůže být KZP logicky předmětem posuzování, je-li nová stavba navržena tak, že se původní zastavěná plocha pozemku nijak nemění. Krajský soud má za to, že žalovaný se s touto, byť v principu zcela neopodstatněnou námitkou žalobkyně, podrobně vypořádal na str. 24-25 napadeného rozhodnutí. Je přitom zcela nerozhodné, zda úprava KZP byla pozdější změnou územního plánu nějakým způsobem dotčena či nikoliv (viz replika žalobkyně str. 7). Rozhodující je, že pozemek byl zastavěn již předchozí stavbou na základě stavebního povolení z roku 1996 v rozsahu odpovídajícím nyní dodatečně povolované stavbě.*“

[31] Nesprávnost posouzení této právní otázky namítala stěžovatelka též v kasační stížnosti. Námitka je důvodná.

[32] Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným i krajským soudem v tom, že odstavné a parkovací plochy byly jako stavby dočasné umístěny v dotčené lokalitě ještě před vydáním současného územního plánu, který hodnotu KZP určil; hodnota KZP tak byla

stanovena fakticky touto stavbou. Souhlasit lze také s tím, že se umístěním stavby do půdorysu stavby původní (odstavné a parkovací plochy) hodnota KZP nezměnila.

[33] Nejvyšší správní soud ale nemůže souhlasit s názorem žalovaného, podle nějž „*Tím, že projednávaná stavba nemění stávající KZP, vyslovil odvolací orgán názor, že v této otázce není z tohoto hlediska co posuzovat, ať už je hodnota KZP jakákoliv.*“ Nejvyšší správní soud k posouzení souladu s územně plánovací dokumentací uvádí následující.

[34] Z územního plánu města Frýdku-Místku v době posuzování věci plynulo: „*Stanovený koeficient zastavění pozemku (KZP) je nutno respektovat jak při výstavbě na zastavitelných plochách a plochách přestavby, tak i při výstavbě v zastavěném území*“. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že při prokazování souladu s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, je při dodatečném povolování stavby nutno odlišit dvě situace. Zaprvé situaci, kdy stavba byla zbudována bez územního rozhodnutí (souhlasu), které je pro ni nezbytné, či v rozporu s ním a současně bez stavebního povolení. Zadruhé situaci, kdy pro stavbu bylo vydáno územní rozhodnutí (souhlas), od nějž se stavba neodchyluje, ale nebylo vydáno stavební povolení, je-li třeba, případně stavebník vydané stavební povolení nedodržel. V prvním zmíněném případě (tj. v případě chybějícího územního rozhodnutí, či zbudování stavby v rozporu s ním) je před dodatečným povolením stavby třeba prověřit vedle dalšího též soulad stavby s územně plánovací dokumentací a předchozími rozhodnutími o území, soulad s cíli a záměry územního plánování, včetně architektonických a urbanistických hodnot v území, věcnou a časovou koordinaci jednotlivých staveb a jiných opatření v území, požadavky k ochraně zdraví a životního prostředí. Ve druhém zmíněném případě (tj. zbudování stavby v souladu s územním rozhodnutím, které pro stavbu bylo vydáno, ale bez stavebního povolení, případně v rozporu s ním) se již nad rámec ověření, že stavba byla zbudována v souladu s územním rozhodnutím, není třeba věnovat posuzování, které by jinak bylo předmětem územního řízení. Důvodem je, že územní řízení, kde mohly dotčené osoby plně hájit svá práva, již úspěšně proběhlo a bylo završeno územním rozhodnutím. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že v posuzovaném případě byl pro stavbu autosalonu vydán územní souhlas a poté i stavební povolení; následně bylo zjištěno, že jak územní souhlas, tak stavební povolení byly vydány, aniž by byli vyrozuměni možní účastníci územního a stavebního řízení (stěžovatelka a původně i účastnice řízení paní A. K.). V posuzovaném případě tak stěžovatelka neměla objektivní možnost zúčastnit se územního řízení, v němž by mohla případný nesoulad stavby s územně plánovací dokumentací namítat a bylo tak povinností stavebního úřadu zkoumat při dodatečném povolování stavby *ex offo*, zda prováděná stavba byla v souladu s územně plánovací dokumentací. Stavební úřad ani žalovaný tuto otázku neposoudili řádným způsobem.

[35] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne „*Stanoví-li zákon určité podmínky pro vydání rozhodnutí, musí být ve správním rozhodnutí obsaženy úvahy správního orgánu, které jej vedly k závěru o splnění těchto podmínek. To platí i v případě, že se správnímu orgánu jeví splnění určité podmínky jako zjevné.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, čj. 7 As 58/2013-35). Nelze tedy souhlasit s tím, že v otázce KZP „*není z tohoto hlediska co posuzovat*“, neboť z výše uvedených důvodů bylo nutné při umisťování nové stavby hodnotu KZP zohlednit, a to bez ohledu na to, zda byla umístěna na stavbu jinou (dočasná stavba odstavných a parkovacích ploch), či nikoli, a zda se stavebnímu úřadu či žalovanému jevilo splnění této podmínky jako zjevné. Takto ledabyle

posouzená otázka totiž není a nemůže být v souladu s požadavky kladenými na dodatečně povolovanou stavbu ustanovením § 129 odst. 2 stavebního zákona. Z rozhodnutí žalovaného ani stavebního úřadu není patrné, zda je stavba umístěna v souladu se záměry územního plánování či nikoli. Krajský soud ani žalovaný nepostupovali ve výše uvedeném případě správně, pokud námitku stěžovatelky týkající se KZP zamítli s výše uvedeným odůvodněním. V rámci posuzování souladu s územním plánem byli totiž povinni zohlednit KZP pro novostavbu autosalonu.

[36] Nejvyšší správní soud zároveň zdůrazňuje, že tuto kasační námitku nelze zahrnout pod námitky nepřezkoumatelnosti, neboť správní orgány sice hodnotu KZP nestanovily, ovšem námitkou se zabývaly a své závěry (byť nesprávně) odůvodnily.

III. D Obecně k námitce nesprávného vypořádání občanskoprávních námitek

[37] Další v kasační stížnosti uplatněná námitka se týkala nesprávného vypořádání občanskoprávních námitek žalovaným a krajským soudem a nedostatečného vypořádání námitky ztráty „*pohody bydlení*“, jež považovala stěžovatelka za stěžejní body celého řízení. Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, podle nějž žalovaný i krajský soud posoudili tyto otázky nedostatečně nebo nesprávně. S jejich v rozsahu dostatečnými odůvodněními zdejší soud souhlasí a jen pro úplnost uvádí následující.

[38] Pojem „*pohoda bydlení*“ vyložil Nejvyšší správní soud ve své dnes již ustálené judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 2. 2. 2006, čj. 2 As 44/2005-116, publikováno ve Sb. NSS č. 5/2006, rozsudek ze dne 14. 2. 2014, čj. 6 As 10/2013-58, ad.). S veřejnoprávním institutem „*pohoda bydlení*“ koreluje soukromoprávní ochrana tzv. sousedských práv (dříve § 127 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., dnes § 1013 zákona č. 89/2012, občanský zákoník). Rozdílnost mezi oběma instituty lze spatřovat zejména v jejich účinku; veřejnoprávní ochrana má působit spíše *pro futuro* a má zamezit nebo omezit vznik budoucích možných imisí, zatímco soukromoprávní ochrana slouží zpravidla k řešení již vzniklých zásahů v podobě imisí. K této problematice Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2013, čj. 1 As 33/2013-58, uvedl „*Nároky kladené na umísťování a povolování staveb obsažené v § 62 odst. 4 stavebního zákona ve spojení s § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 prováděcí vyhlášky a výkladem pojmu pohoda bydlení se tedy ne zcela náhodně obsahově blíží ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku. Smyslem obou ustanovení je totiž zachování zdravého a vhodného prostředí pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení, bez ohledu na případné zamýšlené stavební či jiné aktivity. Zatímco prostřednictvím civilní žaloby o stanovení povinnosti zdržet se imisí se lze bránit proti již existujícímu závadnému stavu (nejen v souvislosti se stavbami), právní úprava obsažená ve stavebním zákonu má vzniku takového stavu předcházet (konkrétně vlivem uskutečnění a užívání stavby). Ačkoliv se tedy daná řízení nacházejí v rozdílných oblastech právní úprav, mají obdobný smysl a vycházejí ze společného ústavního rámce (vlastnické právo, právo na příznivé životní prostředí). Není proto vyloučeno, že skutková zjištění a závěry jednoho řízení budou relevantní pro řízení druhé.*“ Není však možné oba instituty směšovat a po správním orgánu žádat, aby rozhodoval na základě soukromoprávních norem, což vyplývá také z následujícího.

[39] Ustanovení § 114 odst. 3 stavebního zákona uvádí: „*O námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na*

výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.“ Citované ustanovení je klíčové pro určení rozsahu působnosti stavebního úřadu, jsou-li v řízení před správním orgánem uplatněny námitky občanskoprávní povahy.

[40] Povahou tzv. občanskoprávních námitek uplatněných v řízení podle stavebního zákona a způsobem jejich řešení se Nejvyšší správní soud komplexně zabýval v řadě svých rozhodnutí. Z nich je patrné, že tyto námitky lze rozdělit v zásadě do dvou kategorií; „*klasické*“ občanskoprávní námitky, k jejichž řešení je primárně příslušný soud (sem spadají například námitky zpochybňující vlastnické právo nebo jeho rozsah), druhou kategorií jsou „*námitky, které svým charakterem rozsah pravomoci stavebního úřadu nikterak nepřekračují, a stavební úřad je tak příslušný o nich rozhodnout buď sám, nebo v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, od nichž si dle typu konkrétní námitky vyžádá stanovisko. Nejčastěji jde o námitky proti předpokládanému zastínění sousedních pozemků či stávajících staveb stavbou budoucí, námitky proti hlučnosti či prašnosti způsobené jejím provozem apod. Oporu pro řešení těchto problematických otázek lze najít v prováděcích předpisech*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, čj. 5 As 56/2011-189).

[41] Z judikatury Nejvyššího správního soudu je patrné, že stavební úřad může rozhodovat zejména o občanskoprávních námitkách obsahově odpovídajících ustanovení § 127 odst. 1 dřívějšího občanského zákoníku, podle nějž se musí vlastník zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv, respektive ustanovení § 1013 odst. 1 nového občanského zákoníku, podle nějž je vlastník povinen zdržet se imisí v citovaném ustanovení příkladmo vyjmenovaných. O těchto námitkách je stavební úřad povinen rozhodnout na základě stavebního zákona, jeho prováděcích předpisů a jiných obecně závazných právních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, čj. 9 As 61/2007-52, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2008, rozsudek ze dne 31. 10. 2013, čj. 9 As 179/2012-47); z výše uvedeného však nelze dovodit, že by byl stavební úřad povinen vycházet při vlastním posouzení z předpisů soukromoprávních. Stavební zákon požaduje, aby si stavební úřad učinil o občanskoprávních námitkách vlastní úsudek. Při posuzování otázky přípustnosti obtěžování imisemi ze sousedních pozemků je potřeba postupovat vždy s ohledem na konkrétní okolnosti ve stavebním řízení posuzované. V projednávaném případě pak správní orgány neshledaly stěžovatelčinu argumentaci důvodnou, neboť z podkladů předložených v řízení vyplynulo, že k nepřiměřenému zásahu do práv stěžovatelky nedošlo.

[42] Výše uvedenou námitku proto neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

III. E K námitce nesprávného posouzení hlukové zátěže

[43] Nejvyšší správní soud v posuzované otázce souhlasí s odůvodněním obsaženým v rozsudku krajského soudu. Žalovaný i stavební úřad postupovali správně, pokud při zvažování dopadu hlukové zátěže na nemovitost stěžovatelky zohlednili také význam hlukové zátěže způsobený provozem na přilehlé komunikaci (čtyřproudová silnice I. třídy). Stavební úřad při posuzování dodržení hygienických limitů hluku v chráněném

venkovním prostoru stavby vycházel ze stanoviska dotčeného orgánu na úseku ochrany veřejného zdraví (Krajská hygienická stanice Moravskoslezského kraje, stanovisko ze dne 5. 4. 2012, čj. KHSMS 7728/2012/FM/HP), v němž dotčený orgán stanovil povinnost provést měření akustického tlaku v rámci zkušebního provozu. Měření bylo během zkušebního provozu uskutečněno s ohledem na všechny zdroje hluku, které jsou v dotčené stavbě instalovány; na základě tohoto měření byl vydán kolaudační souhlas, proti němuž se stěžovatelka bránila u Krajského soudu v Ostravě, na jehož rozsudek ze dne 8. 1. 2015, čj. 22 A 133/2013-96, krajský soud v napadeném rozsudku odkázal; z něj je patrné, že stěžovatelka brojila proti nezákonnému zásahu správního orgánu, který spatřovala ve vydání výše zmíněného kolaudačního souhlasu pro dotčenou stavbu. Postup při zkušebním měření a zjišťování hlukového zatížení v dané lokalitě neshledal závadným ani zdejší soud při posuzování kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 2 As 37/2015-46, publikováno ve Sb. NSS č. 1/2016). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tohoto názoru v nyní projednávané věci odklonit.

[44] Námitka nesprávného posouzení hlukové zátěže proto není důvodná.

III. F K námitce nesprávného posouzení toho, že nebyly odstraněny předchozí dočasné stavby

[45] Nedůvodnou je také námitka stěžovatelky týkající se neodstranění předchozích dočasných staveb. Ze spisu žalovaného je patrné, že dotčená stavba byla vybudována na dočasné stavbě předchozí (parkovací a odstavné plochy), s dobou trvání do roku 2046. Nejvyšší správní soud sdílí názor stavebního úřadu, podle nějž „*poměry v území nejsou neměnné (...) citovaným územním rozhodnutím bylo stavebníkovi založeno právo umístit na uvedených pozemcích odstavné a parkovací plochy na dobu dočasnou 50 let a stavebník je oprávněn s tímto uděleným právem disponovat a s touto stavbou nakládat, tzn. že může např. zkrátit dobu jejího trvání, může změnit způsob jejího využití, může požádat o její odstranění, nebo, jak se stalo v tomto případě, může na ní umístit jinou stavbu, v daném případě trvalou, čímž v podstatě ukončil na dotčené části pozemku užívání dočasné stavby ještě před uplynutím doby dočasnosti*.“

[46] Jakkoliv lze souhlasit se stěžovatelkou, že na právo disponovat stavbou je nutné nahlížet jak z pohledu soukromoprávní úpravy (žalovaným zmiňovaný občanský zákoník) tak z pohledu právní úpravy veřejnoprávní (stavební zákon), neshledal v posuzovaném případě Nejvyšší správní soud postup žalovaného ani stavebního úřadu v rozporu s těmito úpravami. Ačkoliv žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal pouze na § 123 občanského zákoníku, nelze z jeho rozhodnutí vyvodit, že by postupoval pouze podle úpravy soukromoprávní. Odkaz na toto ustanovení občanského zákoníku značí spíše snahu žalovaného předejít nesrovnalostem při změně právního režimu dočasné stavby. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že při změně v užívání stavby dočasné spočívající v prodloužení doby trvání nebo změně na stavbu trvalou se z pohledu veřejného práva vytváří zcela nová situace, kterou je vlastník pozemku (ať už jde o stavebníka nebo osobu odlišnou) podstatným způsobem omezen ve výkonu svého práva (srov. k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2016, čj. 8 As 79/2014-108, publikované ve Sb. NSS č. 7-8/2016.) Protože bylo stavební řízení od počátku stiženo vadami, musel se stavební úřad vypořádat také s otázkou změny účelu užívání stavby (§ 126 stavebního zákona). Ačkoliv tak nečiní výslovně, vydáním

rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vypořádal stavební úřad bezpochyby (byť konkludentně) také otázku přeměny staveb dočasných na stavbu trvalou.

[47] Námitka stěžovatelky týkající se údajného rozporu názorů vyslovených krajským soudem není též důvodná. Stěžovatelka uvádí, že si krajský soud odporuje, pokud na jedné straně uvádí, že se stala původní stavba odstavných a parkovacích ploch součástí dotčené stavby, a na druhou stranu pokud říká, že umístění pneumatik či propanbutanových lahví na parkovišti není pro danou věc relevantní, jelikož se nachází mimo předmětnou stavbu. Tuto námitku považuje Nejvyšší správní soud za přepjatě formalistickou a účelovou a neshledal důvod se jí blíže zabývat, neboť její posouzení není způsobilé ovlivnit rozhodnutí ve věci samé.

III. G K námitce nesprávného posouzení odstupových vzdáleností a posouzení protilehlosti stěn

[48] Námitka nesprávného posouzení odstupových vzdáleností předmětné stavby od staveb rodinných domů ve vlastnictví stěžovatelky (č. p. X a č. p. X) byla stěžovatelkou uplatněna již v řízení před žalovaným a taktéž v řízení před krajským soudem. Stěžovatelka opakovaně napadala nedostatečnost měřítek, v nichž jsou zpracovány situační výkresy. Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak žalovaný, tak krajský soud se touto námitkou řádně zabývali, řádně posoudili všechny okolnosti a své rozhodnutí zcela dostatečně odůvodnili. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku stěžovatelky důvodnou.

[49] K neprovedení některých důkazů se Nejvyšší správní soud vyjádřil již výše (bod *III. A K námitkám nepřezkoumatelnosti*).

[50] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku stěžovatelky týkající se nesprávného posouzení pojmu „protilehlé stěny“. Stavební úřad se ve svém rozhodnutí pojmem „protilehlé stěny“ obsáhle zabýval (str. 26 – 27 rozhodnutí stavebního úřadu); zdůvodnil také, proč v případě rodinného domu č. p. X odstupové vzdálenosti pro neexistenci protilehlých stěn nezohlednil. Nejvyšší správní soud s touto argumentací souhlasí a nepovažuje za nutné ji více doplňovat.

III. H K námitce vady řízení spočívající v porušení procesních práv stěžovatelky

[51] V posledním bodu kasační stížnosti napadla stěžovatelka postup krajského soudu, který jí během řízení nezaslal vyjádření stavebníka (osoby zúčastněné na řízení I.). Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom, že je povinností soudu poskytnout účastníkům řízení stejné možnosti k uplatnění jejich práv. To plyne mimo jiné také z judikatury Ústavního soudu, podle nějž *„jedním ze základních principů, jimiž je soudní řízení ovládáno, princip rovnosti účastníků, který vyjadřuje skutečnost, že účastníci řízení (strany) musí stát před soudem v rovném postavení, aniž by byla jedna nebo druhá strana jakkoli procesně zvýhodněna. K provedení tohoto principu se ukládá soudu povinnost, aby oběma stranám sporu zajistil stejné možnosti k uplatnění jejich práv. Obdobně chápe princip rovnosti stran Evropský soud pro lidská práva, který používá v této souvislosti pojem ‚rovnost zbraní‘. Podle konstantní judikatury tohoto soudu princip rovnosti zbraní, jako jeden z prvků širšího pojetí spravedlivého procesu, vyžaduje, aby každé procesní straně byla dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je její protistrana.“* (srov. nález Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2003,

sp. zn. III. ÚS 202/03, publikováno ve Sb. US č. 31/2003). Nejvyšší správní soud souhlasí i s argumentací stěžovatelky plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, čj. 2 Afs 91/2007-90 („*V případě, kdy soud rozhoduje o věci samé bez jednání, je totiž nezbytné, aby účastníci řízení měli k dispozici všechny podklady, ze kterých bude soud při samotném rozhodování vycházet*."). Obě procesní strany by měly mít stejnou možnost být seznámeny se všemi podklady pro řízení a mělo by jím být umožněno se k těmto podkladům vyjádřit. V opačném případě je zasahováno do jejich procesních práv

[52] Jak zjistil Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu, vyjádřil se stavebník [osoba zúčastněná na řízení I)] k žalobě a jejím doplněním celkem pětkrát (č. l. 164-174, č. l. 210-212, č. l. 234-235, č. l. 247 a č. l. 261). Ze spisu dále plyne, že ani jedno z těchto vyjádření nebylo zasláno ani stěžovatelce, ani žalovanému. Obě procesní strany tak byly ve shodném postavení. Nadto je nutné poznamenat, že stěžovatelka dne 16. 7. 2014 využila možnosti nahlédnout do spisu (prostřednictvím zmocněnkyně); v té době již ve spisu byla obsažena dvě vyjádření stavebníka [osoby zúčastněné na řízení I)], s nimiž se stěžovatelka mohla seznámit. Její argumentace, z níž plyne, že o těchto vyjádřeních vůbec nevěděla, a dozvěděla se o jejich existenci až z odůvodnění napadeného rozsudku, proto alespoň ve vztahu k prvním dvěma vyjádřením neobstojí. Pro výše uvedené Nejvyšší správní soud námitku důvodnou neshledal. Rozsudečným výrokem rušícím kasační stížností napadený rozsudek je navíc uvedená námitka *via facti* vypořádána.

III. I K doplnění kasační stížnosti o pravomocný trestní rozsudek a k duplice stěžovatelky

[53] Závěry pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ostravě předloženého v kopii stěžovatelkou (čj. 5 To 459/2014-2042 ze dne 21. 12. 2016) Nejvyšší správní soud v žádném případě nezpochybňuje. Pro posouzení nyní projednávané věci není však tento rozsudek ani ve smyslu ustanovení § 135 o. s. ř. a § 64 s. ř. s. závazný, neboť vina odsouzeného J. M. týkala se jeho jednání spáchaného v období od 30. 9. 2009 do 3. 3. 2010 skutkem v rozsudku popsaným. Rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo vydáno až dne 20. 7. 2012 (pod čj. MMFM 75392/2012) a bylo podepsáno vedoucím odboru územního rozvoje a stavebního řádu Ing. P. Š.

IV.
Závěr a náklady řízení

[54] Pro uvedené Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Jelikož i napadené rozhodnutí žalovaného trpí podstatnou vadou, která způsobuje jeho nezákonnost, pro kterou je bylo možno zrušit již v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil také rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[55] Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008-98, shodně též např. rozsudek ze dne 25. 7. 2016, čj. 8 Afs 250/2016-40).

[56] Při úvaze o náhradě nákladů řízení se Nejvyšší správní soud řídil § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měla stěžovatelka ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady v jejím případě tvoří odměna a hotové výdaje jejího zástupce, přičemž výše odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Nejvyšší správní soud nepřiznal stěžovatelce náhradu nákladů řízení za jednotlivá opakující se doplnění kasační stížnosti a nepřiznal náhradu nákladů řízení ani za převzetí věci novým právním zástupcem stěžovatelky, neboť doplnění kasační stížnosti neobsahovala žádné nové, pro posouzení věci relevantní, skutečnosti a ani nově zplnomocněný advokát žádnou novou argumentaci nepřednesl. Nejvyšší správní soud proto stěžovatelce přiznal částku 21 700 Kč za osm úkonů právní služby spočívajících v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], návrhu na přiznání odkladného účinku [§ 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu], návrhu na vydání předběžného opatření [§ 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu] a pěti podáních ve věci samé – správní žaloby, repliky k vyjádření žalovaného k žalobě, doplnění žaloby, kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za návrh na přiznání odkladného účinku a návrh na vydání předběžného opatření byla dle ustanovení § 11 odst. 2 stěžovatelce přiznána mimosmluvní odměna zástupce ve výši poloviny sazby. K odměně za osm úkonů právní služby soud připočetl paušální náhradu hotových výdajů zástupce stěžovatelky ve výši 300 Kč za jeden úkon, tj. celkem částku 2 400 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je advokátní kancelář, jejímž společníkem je Mgr. Pavel Černý, plátcem daně z přidané hodnoty, odměna zástupce se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 24 100 Kč, tj. 5 061 Kč. Celkem tedy náleží na odměně a náhradě hotových výdajů spojených se zastoupením stěžovatelky částka 29 161 Kč. Další náklady stěžovatelky tvoří zaplacené soudní poplatky, a to 3 000 Kč za žalobu proti rozhodnutím správního orgánu, 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku, 2 000 Kč za návrh na vydání předběžného opatření a 5 000 Kč za kasační stížnost. Celkem tedy stěžovatelce náleží náhrada nákladů řízení před správními soudy ve výši 40 161 Kč. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[57] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud v dané věci osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. září 2017

JUDr. Miloslav Výborný

předseda senátu